

Όταν η θρησκεία πιάνει απ' τα αρχίδια την πολιτική, τότε η διαπραγματευτική ικανότητα της Ελλάδος, επί εθνικών θεμάτων, είναι εξ ορισμού ευνουχισμένη

Την Τρίτη 10/11/2009, προβλήθηκε στην εκπομπή του Alter «Αθέατος Κόσμος» τού δημοσιογράφου Κώστα Χαρδαβέλα, ένα θέμα που είχε να κάνει με την ασυδοσία τού τουρκικού προξενείου τής Κομοτηνής στην Θράκη.

Είναι γνωστό ότι το εν λόγω προξενείο, ουσιαστικά λειτουργεί ως κράτος εν κράτει στην περιοχή και στην πράξη συνδιοικεί. Έχει καταφέρει σε σημαντικό βαθμό να «τουρκοποιήσει» τούς Πομάκους (με την αμέριστη «συμπαραστάση» βέβαια της ελληνικής πολιτείας) και γενικότερα να εκτουρκίσει κάθε τι μουσουλμανικό. Αποτελεί το «μακρύ χέρι» τής Τουρκίας στην Θράκη και με την τακτική τής κοινωνικής απομόνωσης, αλλά και τής αφειδούς οικονομικής ενίσχυσης, καταφέρνει να χειραγωγεί ακόμα και τούς μετριοπαθείς ή φιλήσυχους μουσουλμάνους, που δεν έχουν διάθεση να γίνονται πιόνια στην πολιτική σκακιέρα τής Τουρκίας.

Για να επιστρέψουμε στην εν λόγω εκπομπή, μαθαίνουμε ότι το τουρκικό προξενείο τής Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε κατ' αμοιβαιότητα με το ελληνικό προξενείο στην Κωνσταντινούπολη, ενώ το τουρκικό προξενείο στην Κομοτηνή, κατ' αμοιβαιότητα με το ελληνικό προξενείο στην Ανδριανούπολη τής Ανατολικής Θράκης, το οποίο ασχολείται κατ' εξοχήν με την έκδοση θεωρήσεων.

Όπως ήταν εύλογο, τέθηκε το ερώτημα γιατί δεν κλείνει η ελληνική πολιτεία το τουρκικό προξενείο, αφού είναι γνωστή τοις πάσι η δράση του κι εν πάση περιπτώσει, αφού το αντίστοιχο προξενείο στην Ανδριανούπολη υφίσταται τυπικά και ουσιαστικά δεν έχει σοβαρό λόγο ύπαρξης.

Η απάντηση ήταν απλή και αφοπλιστική και ήρθε από τον επίτιμο πρέσβη Χρήστο Ζαχαράκη: «Λόγω τού Πατριαρχείου στην Κωνσταντινούπολη»...

Καταλάβετε λοιπόν πάνω σε τί βάση ασκείται η εθνική εξωτερική πολιτική τής Ελλάδος, έναντι τής Τουρκίας; Ούτε καν σε σχέση με τούς ελάχιστους εναπομείναντες Έλληνες τής Πόλης (στην οποία είναι μαθηματικώς βέβαιο, πως σε λίγες δεκαετίες δεν θα υπάρχει δείγμα γηγενή Έλληνα), αλλά σε σχέση με το μέλλον και τα συμφέροντα τού Πατριαρχείου... Ενός Πατριαρχείου, τού οποίου η ιστορία, σε σχέση με τον Ελληνισμό, είναι γραμμένη σε μαύρες σελίδες.

Στην ίδια ζυγαριά δηλαδή η βραδυφλεγής βόμβα τής Θράκης, ή το κυπριακό πρόβλημα, με την Θεολογική Σχολή τής Χάλκης. Και ποιός ο λόγος; Για να βγουν ακόμα μερικοί παπάδες και να το παίζουν μητροπολίτες και πατριάρχες σε «ποίμνια» μερικών δεκάδων ή εκατοντάδων πιστών (κι αξίζει εδώ ν' αναφερθεί ο αποκλεισμός τών Ρώσων από την διεκδίκηση τού πατριαρχικού θρόνου, που αριθμητικά αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία τού ορθόδοξου δόγματος). Κάτι ανάλογο δηλαδή και με τούς απατεωνίσκους στην Ιερουσαλήμ που πουλάνε φύκια για μεταξωτές κορδέλες (Άγιο Φως) στους θρησκόληπτους και τα γεροντάκια και έχουν το θράσος να μιλάνε για ελληνικά εθνικά συμφέροντα στην περιοχή. Συμφέροντα ναι. Εθνικά όχι.

Πώς είναι δυνατόν λοιπόν, να μιλάμε για σοβαρή, στιβαρή και κυρίως ρεαλιστική εθνική εξωτερική πολιτική έναντι της Τουρκίας, όταν πετάμε στο τραπέζι «καμμένα» χαρτιά; Όταν αυτή η πολιτική ασκείται με τρόπο ετεροβαρή; Όταν δίνουμε λιγότερα απ' όσα παίρνουμε; Όταν ανταλλάσσουμε χρυσό με χάντρες και καθρεφτάκια; Όταν το εθνικό συμφέρον ταυτίζεται μ' αυτό τής Εκκλησίας και τής θρησκείας;

Αλλά τί να λέμε τώρα; Μια ζωή Γραικύλοι και Ρωμιοί ραγιάδες...